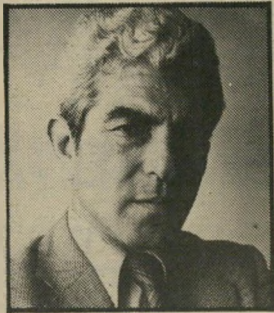

חלוקת פרס סרטאווי

המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני והנהלת הקרן ע"ש עיסאם סרטאווי מזמינים את הציבור לערב עיון לזכר הד"ר סרטאווי, במלאת שנה להרצחו. במסגרת הערב יתקיים מעמד חלוקת הפרסים ע"ש סרטאווי, על מחקר ויצירה בסוגיות יסוד של העם הפלסטיני ובנושא הדיאלוג הישראלי-פלסטיני. האירוע יתקיים ביום שלישי 10.4.84, בשעה 7.30 בערב, באולם ליווק, רח' דב הוז 30 (ליד פינת גורדון), תל-אביב.

- ב ת כ נ י ת:
- * מעמד חלוקת הפרסים ע"ש סרטאווי; נימוקי חבר השופטים.
  - * דבר מקבלי הפרסים.
  - * רב שיח עיוני:
  - * אישיות מן השטחים הכבושים:
  - * שאלת פלסטין בשלב הנוכחי.
  - * ד"ר מתי פלד:
  - * משנתו המדינית של סרטאווי במבחן הזמן.
  - * אורי אבנרי:
  - * האם קיים "מחנה שלום פלסטיני"?
  - * ד"ר סאמי מרעי:
  - * חינוך לשלום בעיתות מלחמה.
  - * המנחה: יוסי אמיתי.

להתראות!

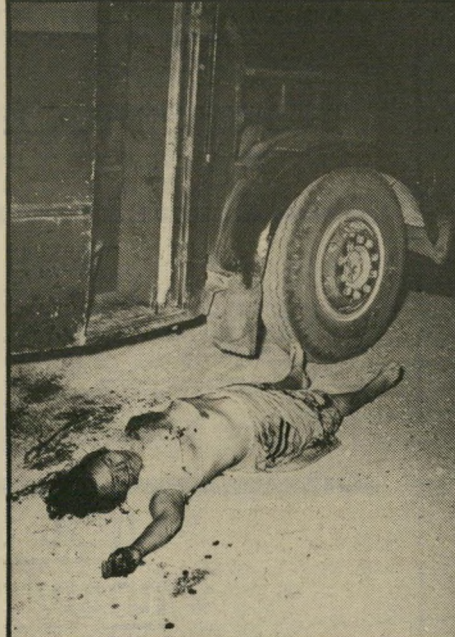
העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 1.36. * העורך הראשי: אורי אבנרי * עורך-מישנה: דוב איתן * עורך תבנית: יוסי שנון * עורכי ביתוב: ענת ישראל וג'ורא נוימן * צלמי מערכת: ציון צפריר ענת סרגוסטי וציפי מנשה * עורכת דפוס: אהובה קורן * ראש המינהלה: אברהם סיטון * מחלקת המודעות: רפי זכרני * המו"ל: "העולם הזה" בע"מ * הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב * הפצה: "גד" בע"מ

קיא יני

כאשר ראיתי בתוכנית שעה טובה כטלוויזיה, בליל-שבת, את האשה המספרת על חוויותיה באוטובוס הדמים ככביש מעלה-עקרבים, לפני 30 שנה בדיוק, זה עורר בי זיכרונות עמומים. נטלתי לידי את כרד העולם הזה של אותה שנה. ואכן, בגיליון העולם הזה (857).

של המלחמה אשר לא תמה, המלחמה הנטושה במלוא היקפה, רק כאמצעים אחרים. היתה הרושה תקרית כזאת כדי להזכיר לאורה הישראלי, השקוע בטירדותיו ובשאיפותיו האפורות, מציאות גדולה זו. היא הכריזה בקול כי מצב זה אינו יכול להימשך לעולם ועד, וכי יש צורך ליטול ליד את היוזמה לחיסולה. השאלה הגדולה שניקרה ככל לב היתה: כיצד? האם

גופות הנהג אפרים פירסטנברג (באוטובוס) ואשתו חנה (בחזית) האם כדאי לגמול בדם ואש...

כדאי לגמול תגמול בדם ואש, כדי לזרוע בלב המתקפים אימה ופחד? האם יש ערך כל שהוא בפעולות דיפלומטיות? האם יש צורך לחדש את המלחמה ממש, ככימי תש"ח? או שמא ישנה אפשרות לכבוש שלום על-ידי מדיניות נועזת? מדהים להיווכח עד כמה נשאר הדברים כפי שהיו, מאז ועד היום, למרות כל המלחמות שהיו מאז. שורות אלה נכתבו חמש שנים אחרי תום מלחמת-העצמאות. שנתיים וחצי לפני מלחמת-סיני. אך הם יכלו להיכתב גם השבוע, בשינויים קלים. לא פעולות-תגמול יפתרו את הבעיה ולא מלחמה, אלא מדיניות-שלום. כתבת העולם הזה הופיעה למחרת הלוחיות הנרגשות, כאשר ההיסטוריה ותאורת-הקס שטפו את המדינה מן ועד אילת. לא קל היה לעיתון להזהיר באותו הרגע מפני הנקמה. לא קל היה להצביע על הקשר בין טבח-קיביה, שנערך ב-14 באוקטובר 1953, ושבו הרגו אריאל שרון ואנשיו 66 ילדים, גברים ונשים, ובין הטבח במעלה העקרבים, ב-17 במארס 1954, שבו נהרגו 12 נוסעים, ילדים, גברים ונשים. ככל זאת העונו לעשות זאת בצורה מרומוזת:

"מה יכולה להיות התשובה הישראלית למעשה-ההרצח? השאיפה הראשונה, האינסטינקטיבית, שביצבצה באופן ספונטאני ברכבות לבבות, היתה השאיפה לתגמול דם תחת דם, מוות תחת מוות. היתה זאת שאיפה טבעית מבחינת הרגש האנושי. אך הגיונה הפוליטי היה, עתה, מוטל בספק חמור.

כי העובדה הראשונה שהזדקרה במקום הרצח היא: הוא קרה אחר-כך. ל מ ר ו ת קיביה, עד אותו רגע שררה ההרגשה כי קיביה, עם כל נוקיה הפוליטיים והמוסריים, הביאה בכל זאת ברכה אחת. התוקפנות על הגבול כמעט פסקה. גל ההסתננות ירד. "מעלה-העקרבים מוכיח כי היה זה חשבון מוקדם מדי... מישיחקה-הרמים של רצח-תגמול-רצח מסתובב במעגל-קסמים שאינו מוכיל לשום מקום. אין בו פיתרון של ממש." העולם הזה הציע לפתוח במיבצע-שלום גדול, שיביא לשינוי-ערכים בעולם הערבי כולו. הפיתרון המרחבי, בניגוד לדרך התגמול ומלחמת-העמים. במציאות קרה ההיפך. למרות אזהרתנו, פשט צה"ל על כפר ערבי אחר — נחלין.

הנהג מוטלות גופותינו מתיחת הכתבה ב"העולם הזה" (25.3.54) קיביה - מעלה-עקרבים - נחלין...

ההופיע ב-23 במאי 1954, מצאתי את תמונתה של הילדה מרים פירסטנברג, יחד עם תצלומי הוריה ההרוגים. אילו היו מאיר שלו ותחקירניו מחפשים את הגיליון, תחת לעשות לעצמם עבודה קלה, היו מוצאים אותה. חבל שתחת לערוך תחקיר רציני, הסתפקו בתשריר רדוד ומסית (ראה יומן אישי). שהיתה בו מידה גדושה של יחסי-ציבור לספר. הנה דיברי העולם הזה לפני שלושים שנה, על אותו מעשה-יוזועה, תחת הכותרת "הנה מוטלות גופותינו". שירו הישן של חיים גורי על 35 חיילי ההגנה שנפלו ברכס הנואשת לכפר-עציון הנצור שוב התמלא השבוע תוכן. הגופות שהיו מוטלות בשורה ארוכה-ארוכה לא היו, ברובן, גופות של חיילים. לא קרב פנימי-אל-פנים הטיל אותן ארצה, אלא כדורי רוצחים מן המארב. אולם קו ישר מוכיל מנתיב ה"ה אל מעלה העקרבים — הקו הישר

מ.א.א.י

מוזל טוב - נולד לכם בן
מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר
בבית הרופא
עם הגן היפה
תל-אביב, רחוב הפטמן 1
המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלפונים: 298772, 722314, 9223244

זקוק דחוף למודעה?
מודפס
לשרותך 24 שעות ביממה
03-622828, 623311
בלעזי כרטיסי אשראי בלבד